

J. DŽOGANÍK
(Prešov)

K TYPOLOGII SÚČASNEJ UKRAJINSKEJ LITERATÚRY NA SLOVENSKU

УДК 811.161.2'373.2:821.161.2

Джоганик Я. До типології сучасної української літератури Словаччини; 11 стор.; кількість бібліографічних джерел – 13; мова – словацька.

Анотація. Стаття присвячена огляду та аналізу художньої продукції сучасних українських авторів Словаччини. Розглядаються прозаїчні, поетичні та перекладні твори, опубліковані протягом 2011-2013 років.

Ключові слова: українська література Словаччини.

Čiastočne analytickou a čiastočne prehľadovou formou sa budeme venovať ukrajinskej literatúre na Slovensku za ostatné roky, zastavíme sa pri najvýraznejších osobnostiach a ich literárnej produkcii.

Rovnako ako pred dvoma desaťročiami bez zmeny obsahu a expresivity štýlu musíme konštatovať, že ukrajinská literatúra na Slovensku – to je defilé niekoľkých tvorivých osobností a lesk umeleckých jednotlivostí. Dnes je situácia ešte horšia, pretože mladej spisovateľskej generácie niet. Pri zachovaní osvedčenej hodnotovej a estetickej kvality, na ktorú sme zvyknutí, značku drží pokolenie, ktoré už má za šesťdesiat. Vypovedá o tom napríklad aj fakt, komu je každoročne udeľovaná Prémia a cena Ivana Franka za pôvodnú umeleckú tvorbu v ukrajinskom jazyku a za umelecký preklad.

E. Galajda v ostatnom čase predstúpil pred čitateľa so zrelou poéziou *Jesenné reflexie* (2011). Jeho verše, tak ako sme zvyknutí, sa vyznačujú hlbavosťou, kontemplatívnou tonalitou vyplývajúcou z permanentného pohybu vo vnútorných priestoroch lyrického subjektu, ktorý si uvedomuje ohraničenosť ľudského života, ale zároveň aj transcenciu bytia ako takého. Básnikovo empirické poznanie, stokrát overené v opakovateľnosti spoločenských, prírodných i duchovných dejov a natrvalo uložené vo verši, zároveň umocnené vierou v spravodlivosť večnosti, dáva jeho reflexiám jesene života výsostne optimistickú perspektívu. Preto aj ťaživé obrazy «nostalgie na sklonku slnečného dňa», «hrozivého rozsudku osudu», «ukrižovania», «nevyhnutného konca», «cintorínskeho ticha» sú negované v emblematickom zavŕšení básní – vďaka «svieci nádeje zapálenej v duši», «dúhovému pokračovaniu života», «letu za šťastím do neznámych krajov», «duši, čo na sklonku života nádejami a túžbami horí».

V tomto podloží je zakorenené celé tematické bohatstvo Galajdovej poézie, ktoré na povrch vychádza cez intímne pocity k žene (matke, manželke, milej), prírodné meditácie, filozofické úvahy o rodnom kraji, ľuďe a jeho biedach. Toto je hlavné poslanstvo zbierky *Jesenné reflexie*: morálne, ľudské, hodnotovo čisté, vyšperkované jasnou existenčnou alternatívou. Okrem tejto pozície E. Galajda sem zaradil básne s ostrým národným, spoločenským a sociálnym pátosom. Kategoricky imperatívne ozvučuje vážne problémy súčasnosti, ktorým dominuje hrozba bytostného zániku jeho národa, ale rovnako rázne protestuje proti klamstvu, pretváрке, politikárčeniu, honbe za bohatstvom. Zbierka sa vyznačuje jazykovo-stylistickou rôznofarebnosťou, vypracovanosťou umeleckého obrazu, molovou tonalitou. Básnik úspešne spája rôznoslabičné verše, ktoré zvučia harmonicky vďaka ľubozvučnosti metafory a majstrovsky ladenému rýmu.

Básnická zbierka predstaviteľ'a úspešnej generácie šesťdesiatnikov (z hľadiska vstupu do literatúry) Štefana Hostiňáka *Oslobodenie zo zajatia krivých zrkadiel* (2011) je persiflážnym výstupom proti negatívnym javom súčasného sveta, osobne odporovaným i sprostredkovaným – prostredníctvom médií, internetu, reklamy, analýzy konania jednotlivcov i celých spoločností. Autor, od samotného počiatku svojej tvorby (zbierka *Odporúčam vám svoju cestu*, 1965) poetologicky inklinujúci ku konfrontačným témam a ostenatívne odsudzujúci odvrátenú stranu morálky, mravný úpadok, spoločenské protirečenia, politickú úlisnosť a vierolomnosť, medziľudskú disharmóniu, osobnostné ú(od)chýľky a hodnotové anomálie, v ostatnej zbierke zachádza ešte ďalej – až na/za hranicu prípustnej ostrosti slova. Subjekt básní sa snaží vyslobodiť z pomyselného zajatia krivých, falošný obraz poskytujúcich zrkadiel a chce nastaviť svetu zrkadlo dokonale hladké, absolútne odrážajúce najrozmanitejšie neduhy. Jeho výrazový aparát je nastavený tak, aby vylúčil akúkoľvek pochybnosť o zvrátenosti spoločenskej morálky a marazme konzumného sveta. Krajne sarkastické verše majú jednopólové nastavenie so znamienkom mínus – sú bez náznaku zmieru, zblíženia, nápravy, kompromisu. Svet videný touto optikou nemá východisko, morálnu alternatívu a jeho budúcnosť je – v nevyhnutnom zániku.

Jozef Zbihlej je už celé polstoročie stálicou poetického neba ukrajinskej literatúry na Slovensku. Od roku 1964, keď debutoval básnickou zbierkou *Zelené neóny* (Zeleni neony), spolu so Štefanom Hostiňákom, Sergejom Makarom a Eliášom Galajdom predstavuje jej umelecko-estetický a hodnotový vrchol čnejúci nad poéziou beskydského kraja.

Zbihlejove verše z osemdesiatych rokov minulého storočia *Kozmické ozveny* (1980), *Zákruty* (1983), ale najmä *Áno, nepokoj* (1986) a *Pozor – sny!* (1987) svojou lakonickou štruktúrou, intencným nasmerovaním na problém a invenčnosťou jeho riešenia, ako aj ironickým pohľadom na svet, poetikou pripomínajúcou verše

Štefana Strážaya, oslovili nielen ukrajinského čitateľa, ale boli preložené do slovenčiny a češtiny, diskutovalo sa o nich na stránkach slovenských literárnych časopisov.

V poradí sedemnásť Zbihlejova zbierka *Ôsmy deň v týždni* (2012) je variáciou svojráznej poetickej manieri, potvrdením jej nevyčerateľnej tematickej a motivickej invencie uplatňovanej v rámci typicky koncíznej štruktúry a logického usporiadania na osi téza – antitéza – syntéza. Spomínané polstoročie však dáva o sebe vedieť hlavne v zjemení ostrosti a kategorickosti vynášaných súdov. Básnik evokuje rodný kraj, svet detstva, niekdajšej harmónie, aby toto všetko vzápätí negoval všadeprítomným chaosom, hrubosťou a nekultúrnosťou individuí, ktoré napriek početnej bezvýznamnosti sú v mocenskej prevahe. Zbihlejovo roztrpčenie a apatia pramení zo skúsenosti, že ani táto svojvôľa a povýšeneckosť všemocných nedokáže prebudíť spiacu spoločenskú väčšinu a postaviť ju proti pomyselnej nedotknuteľnosti duchom úbohej menšiny. Z tohto myšlienkového jadra básnik formuluje názorové východiská nápadne vzdialené niekdajšej radikálnej imperatívnosti: «Nebudem viac kričať... / Ani plakať. / Podkosená tráva neplače. / Rastie». Od nej, racionálnej kategorickosti, dospieva k duševnej kontemplatívности – neprosiť o odpustenie hriechov, ale prosiť o radu, ako nezhréšiť. Neprotirečí to však tomu, aby sa na inom mieste v tichosti dovoľával odpustenia – za lásku, hriechy, slová, hriešnosť hľadania nevypočutých prosieb, hľadanie pravdy v hluchom svete atď. S pokorou priznáva, že je to len harmónia jeho imaginatívneho sveta, nič iné ako volanie, túžba, želanie naplniteľné iba v priestore básne.

Zbierka *Ôsmy deň v týždni* je Zbihlejovým inšpiratívnym hľadaním v tajomných hĺbinách básne, novým poryvom slova, odhalením nekonformnej a nekomfortnej pozície básnikovej duše, prejavom nepokoja i nezničiteľnej viery v návrat mravnej a ľudskej podstaty človeka.

Najnovšia Zbihlejova zbierka *Divoké tury v ukradnutej krajine* (2013) zaujme invenčnou obraznosťou, ktorá spolu s rozjímavým myšlienkovým podložíom sprostredkúva autorov nevšedný pohľad na všedné veci. Ony vlastne všednými nie sú, len zovšedneli pre ľudskú nevšímavosť, ľahostajnosť, ohraničenosť od okolia. Je to ďalšia variácia autentického autorského rukopisu, potvrdenie úctyhodnej motivickej bázy, v tomto prípade lyricky spracovanej o čosi veľkorysejšie, nie natoľko koncízne, ako sme boli zvyknutí, i keď stále prísne logickej – človek žije v ukradnutej krajine, kde sa neúprosne strácajú všetky ľudské hodnoty. Zbierka nenechá hlbavého čitateľa ľahostajným, hodnotovo a poetologicky je nasmerovaná tak, aby vyvolala poryvy duše, vyvolala jej výkrik s ozvenou.

Básnická zbierka Milana Bobáka *Byť vtákom* (2013), ktorá vyšla v užhorodskom Vydavateľstve Oleksandry Harkušovej, má ambíciu stať sa syntézou lyrického prejavu jubilujúceho autora. Tvorivá maniera Milana Bobáka, prejavujúca sa v

umeleckom tvare prísne lakonickej konštrukcie, aj tu zostáva nezameniteľným identifikačným znakom, ktorým autor o sebe dáva vedieť už celé desaťročia. Ako sme spomenuli pri inej príležitosti, je to emblematické návstie na jeho tvorivej ceste, na ktorej bezpečne identifikujeme hierarchiu osobných, sociálnych, spoločenských i politických motívov. Osobnostný aj tvorivý vek mu dovoľuje naplno a otvorene pomenovať to, čo v predchádzajúcich súboroch mohlo zostať skryté. Hutnosť a fascinujúca presnosť pomenovania, ktorá samozrejme vyplýva z autorovho hĺbkového poznania vecí, je Bobákovou výhernou kartou, ktorou ohúri aj pripraveného čitateľa.

Ivan Jackanin je v súčasnosti nielen najvýraznejšou prozaickou osobnosťou, ale aj jedným z mála prekladateľov slovenskej prózy do ukrajinčiny a ukrajinskej prózy do slovenčiny. Jeho antológia slovenskej krátkej prózy *Tajnosť* (2011) je najreprezentatívnejším vydaním svojho druhu, ktoré sa kedy objavilo v oboch národných literárnych priestoroch. Zároveň ide o umelecky hodnotnú, esteticky pôsobivú a v maximálnej miere vernú tvorivú prácu prekladateľa.

Aj keď je výber autorov výsadnou záležitosťou zostavovateľa a prekladateľa, I. Jackanin potvrdzuje, že dokonale pozná slovenskú literatúru, dokáže z nej vytiahnuť skutočné umelecké skvosty a v plnej kráse ich doniesť ukrajinskému čitateľovi. Ide mu totiž o to, aby pomocou umeleckého slova zdvihol oponu pre lepšie vzájomné poznanie susedných literatúr a národov.

Antológia zahŕňa krátku prózu dvadsiatich štyroch slovenských autorov od prvej polovice 20. storočia až po súčasnosť. V kvalitnom preklade dodržiavajúcom obsahovú i výrazovú autenticitu originálu sa v nej nachádzajú texty Jozefa Čigera Hronského, Františka Švantnera, Jána Červeňa, Ivana Horvátha, Leopolda Laholu, Dominika Tatarku, Petra Karvaša, Jána Johanidesa, Vincenta Šikulu, Rudolfa Slobodu, Antona Hykischa, Petra Jaroša, Stanislava Rakúsa, Pavla Vilikovského, Milana Zelinku, Dušana Mitanu, Dušana Dušeka a iných.

Meno Jozefa Banáša, súčasného slovenského prozaika a dramatika, bývalého diplomata a politika je na Slovensku dobre známe. Jeho autorská knižnička je bohatá, má v nej takmer dve desiatky viac či menej rozsiahlych, známych i nie veľmi rozšírených textov – od televízneho scenára *Nebráňme vtákom lietať* (1978) cez odľahčene ironizovaných *Idiotov v politike* (2007), provokačne a intrigujúco apelatívneho *Zastavte Dubčeka* (2009), deziluzívnu a mračnú *Sezónu potkanov* (2011), až po poviedky pre milujúcich *Posledná nevera* (2012). J. Banáš má svojich stálych čitateľov, ktorí si obľúbili ním beletrizované témy i jeho nezameniteľný štýl. Preto je prirodzené, že nechcel a ani nemohol zostať limitovaný literárnym Slovenskom a prostredníctvom prekladu oslovil aj poľsko-, česko- či nemeckojazyčné kultúrne prostredie.

Vďaka Ivanovi Jackaninovi a jeho prekladu *Zóny nadšenia* (2012) má možnosť zoznámiť sa s Banášovou prózou aj ukrajinský čitateľ. Výber textu na preklad nie je vôbec náhodný. Román vo veľkoryso komponovanom epickom zábere stvárňuje priestor stredoeurópskej zóny neslobody v priebehu posledných štyroch desaťročí (1968 – 2008). V kaleidoskope osudových udalostí od vstupu vojsk Varšavskej zmluvy do Československa dominuje dramatický príbeh o priateľstve a láske, ktorý potvrdzuje, že ľudia žijú plnohodnotný život, slobodne ľúbia, prejavujú svoje city, rozvíjajú priateľstvá rovnako v akomkoľvek režime a čase. Jednoducho, že človek je tvor za každých okolností rovnaký: dobrý či zlý, morálny či podlý, ľudský či hyenický, naplňajúci do bodky slová Willyho Brandta, ktoré si autor zvolil za motto románu: «Minulosť každého spoznáte podľa toho, ako sa správa dnes».

Atraktívnosť Banášovho románu v preklade do ukrajinčiny zaručuje – popri fabulácii búrlivých historických udalostí meniacich tvar spoločnosti i tváre ľudí v tomto priestore – geografická autenticita prostredia: v rýchlom slede máme možnosť pozorovať deje v Prahe, Bratislave, Berlíne, Kyjeve, ale najmä v neznámom zakarpatskom Kolodnom, ktoré je pre Banáša najintímnejšou a najemotívnejšou zónou rozprávačského nadšenia.

Prekladateľ vycítil tón Banášovho rozprávačského hlasu aj špecifiká jeho poetiky, preniesol k ukrajinskému čitateľovi to umelecko-estetické a kultúrno-historické poslanstvo, ktoré autor do svojho textu vložil.

Od roku 2010, keď Stanislav Štepka, známy slovenský dramatik, herec, režisér, scenárista, spisovateľ, zakladateľ a vedúca osobnosť Radošinského naivného divadla prvýkrát – dokonca dva razy po sebe – navštívil Užhorod, stal sa pre Ukrajincov a zvlášť Zakarpatcov omnoho bližší. Ani nie tým, že sa stretol s diplomatmi, predstaviteľmi inteligencie a mládežou, ale najmä vďaka hre *Konečná stanica*, ktorú so svojimi kolegami predstavil v užhorodskom Paláci detí a mládeže.

Dielo S. Štepku je bohaté najmä na divadelné hry. Za polstoročie ich vytvoril niekoľko desiatok: *Jááánošítik*, *Človečina*, *Slovenské tango*, *Kúpeľná sezóna*, *Nebo*, *peklo*, *raj*, avšak najnovšie vďaka I. Jackaninovi vystúpil pred ukrajinským publikom trochu netradične: ako autor knihy pre najmenších čitateľov *Lastovičie rozprávky* (2012). Ako povedal prekladateľ, «Stanislav Štepka ich najprv porozprával svojim vnukom, neskôr ich zapísal a tak prišla na svet jeho prvá knižka pre mladého čitateľa.»

Malí ukrajinskí čitatelia, ich rodičia i učitelia sa môžu zoznámiť s desiatimi miniatúrnymi príbehmi lastovičej rodinky zo Školskej ulice č. 428, od narodenia mláďat po ich prípravu na ďaleký let do teplých krajín. I. Jackanin pochopil Štepkovo útlivé vnímanie detského sveta a detskej predstavivosti, rozpoznal jeho rozprávačský hlas a s rovnakou farebnosťou i jemnou tonalitou umeleckých obrazov ho preniesol do ukrajinskojazyčného prostredia. Vďaka adekvátnemu

výberu verbálnych prostriedkov a ich citlivému spojeniu v štepkovsky virtuóznej metaforike Jackaninov preklad vyznieva sympaticky, nič nestráca z hodnotového posolstva rozprávok, nenadbieha originálu ani ho nepredbieha ambicióznymi prekladateľskými riešeniami. Kniha úspešne i prospešne dopĺňa súčasné spektrum umeleckého prekladu zo slovenčiny do ukrajinčiny.

Okrem umeleckého prekladu je I. Jackanin činný vo vlastnej tvorbe pre deti a mládež. Jeho kniha poviedok *Môj dedo Robinzon* (2013), ktorá je určená čitateľovi mladšieho školského veku, zaujme jemnocitným rozprávaním o kráse každodenného života. Saroyanovsky štýl narácie, Jackaninom odskúšaný v krátkej próze pre dospelých, obohacuje detskú predstavivosť, premieňa reálne na fantastické a spája oba priestory do jedinej nevidanej scenérie prírody rodného kraja.

Poviedky adresované deťom čerpajú z overených, tradičných tematických a priestorových možností, disponujú však dostatočnou zásobou originálnych umeleckých prostriedkov (spomínaná naračná maniera a farebná obraznosť na výrazovej rovine), aby mohli upútať svojou sviežosťou, hravosťou a pozitívnym naladením.

Satirická novela Nade Varcholovej *Mucha* (2012) má vročenie 1994, avšak vyšla až o osem rokov neskôr, čo zdôvodňuje jej postmodernistické ladenie spočívajúce v charakterovej ambivalentnosti postáv, absurdnosti vzťahov a iluzívnosti ich konania, prelinaní reálneho a ireálneho sveta, nepredvídateľnom otáčaní rebríčka hodnôt, dejovosti založenej na princípe presýpacích hodín, explikácii chaotickosti sveta a ľudského labyrintu atď. Autorka sa podujala vyrozprávať príbeh mladej ženy frustrovanej z ťažkých spoločensko-politických zmien na prelome osemdesiatych a deväťdesiatych rokov 20. storočia, keď «normalita» starého režimu padla a namiesto nej prišiel nový spoločenský poriadok s dovtedy nepoznanými nástrahami, zákernosťami a výzvami, vyrovnáť sa s ktorými pre ňu nebolo jednoduché.

Hrdinka, naivná a dôverčivá osoba, súhlasila stať sa výskumným médiom slávneho akademika biológa snažiaceho sa o prevratný objav v oblasti života hmyzu a dala sa premeniť na muchu. Nová metafyzická identita jej dovoľuje pozeráť na svet zloženými, lepšie vidiacimi očami, teda viac spoznať «zo života hmyzu», senzitívnejšie vnímať správanie celých jeho čŕadi a zároveň sledovať ľudí z mušej perspektívy. Tento objavný let prestáva byť dobrodružstvom, zábavnou avantúrou aj alegorickou hrou, keď si hrdinka uvedomí, že po prevtelení do hmyzej schránky je oveľa zraniteľnejšia, priam vo vážnom ohrození života. Chce sa vrátiť, ale nemá jej kto pomôcť. Ukazuje sa, že predstieraný vážený vedec a demiurg, záchranca ľudstva pred inváziou múch je obyčajným hochštaplerom zneužívajúcim ľudskú dobrotu a naivitu. Hrdinkino poznanie je ohromujúce: nič nefunguje tak, ako by malo, nikto nerobí to, čo by mal (dokonca aj mystický Mynutnyk, strojca ľudských osudov, zlenivel a prestal riadiť neodvratné procesy), všetko je vtiahnuté do akejsi spleti absurdných situácií, chaotického chodu sveta.

Novela sa vyznačuje dynamickým rozprávaním, živým, miestami výrazovo preexponovaným jazykom, folkloristickými vsuvkami, ktoré sú odkazom na autorkinu primárnu profesiu, dej však nie vždy ozvlášťujú, skôr neúčelne preťažujú. Rovnako tak pôsobia alúzie na objektívne vedecké fakty, citácie z odbornej literatúry, terminologické spojenia a pod., ktoré vnímame skôr ako statické postmodernistické atribúty a nie oživujúce estetické ozvláštnenie.

Román Vasil'a Daceja *Modely* (2012) sa tematicky vracia do obdobia vrcholiacej normalizácie pred rokom 1989. Autor, ktorý na vlastnej koži pocítil nepriazeň vtedajšieho režimu, sa v značnej epickej šírke usiluje o autentické stvárnenie života obyvateľov fiktívneho mesta Halaš, analýzu komplikovaných medziľudských vzťahov poznačených typickými spoločenskými pomermi a typickou socialistickou morálkou. Na postavách architekta Kozáka, jeho ženy Ane, kolegu karieristu Dupľáka, nomenklatúrnych kádrov ako súdruh Soloma a iných odкрýva hlboké protirečenia tej doby prejavujúce sa v antinómii trvalých hodnôt – lásky, vernosti, viery, nádeje a ľudskosti na jednej strane a sebeckta, karierezmu, udavačstva, vierolomnosti na strane druhej.

Dve knihy Pavla Maskalyka *Chodníkmi k jeseni* (2012) a *Jesenná prechádzka s prichuťou leta* (2013) sú synkretickým žánrovo-tematickým útvarom zloženým z poézie, prózy, publicistiky, spomienok, občiansky angažovanej korešpondencie, príležitostných pozdravov atď. Autor sa v nich predstavil ako citlivý lyrik i skúsený narátor, spoločensky angažovaný pozorovateľ i talentovaný herec-profesionál, ktorý dokáže z divadelných dosiek vidieť svet ináč, než ako sme zvyknutí, polemizujúci žurnalista i snaživý prekladateľ. Širokospektrálny životný záber sa nemohol neprejavíť aj na šírke spracovaných tém, ktoré osvetľujú mnohé problémové stránky súčasného spoločenského života.

Prehľad autorov a kníh nás utvrdzuje v tom, že ukrajinská literatúra má stále čo povedať svojmu čitateľovi, sebavedome a úspešne rozširuje svoje pole pôsobnosti kvalitným umeleckým prekladom. Za jej výsledkami však stojí existenčný výkričník v podobe generačného zastúpenia, jednoznačnej dominancie tvorcov staršieho pokolenia.

Literatúra

1. Dacej, V.: *Modely*. Prešov, Spolok ukrajinských spisovateľov na Slovensku 2012, 200 s.
2. Galajda, E.: *Jesenné reflexie*. Prešov, Spolok ukrajinských spisovateľov na Slovensku 2011, 126 s.
3. Hosiňák, Š.: *Oslobodenie zo zajatia krivých zrkadiel*. Prešov, Spolok ukrajinských spisovateľov na Slovensku 2011, 184 s.
4. Maskalyk, P.: *Chodníkmi k jeseni*. Prešov, Vydavateľstvo Ladislav CUPER 2012.
5. Maskalyk, P.: *Jesenná prechádzka s prichuťou leta*. Prešov, Vydavateľstvo Ladislav CUPER 2013, 248 s.

6. Varcholová, N.: Mucha. Prešov, Spolok ukrajinských spisovateľov na Slovensku 2012, 124 s.
7. Zbihlej, J.: Divoké tury v ukradnutej krajine. Prešov, Vydavateľstvo L. CUPER 2013, 56 s.
8. Zbihlej, J.: Ôsmy deň v týždni. Prešov, Vydavateľstvo L. Cuper 2012, 72 s.
9. Банаш Й. Зона натхнення. Ужгород: Видавництво ТІМРАНИ. – 2012. – 436 с.
10. Бобак М. Бути птахом. Ужгород: Видавництво Олександри Гаркуші. – 2013. – 60 с.
11. Таїна. Ужгород: Видавництво ТІМРАНИ. – 2011. – 272 с.
12. Штепка С. Ластівчані казки. Ужгород: Видавництво ТІМРАНИ. – 2012. – 40с.
13. Яцканин І. Мій дід Робінзон. Ужгород: Видавництво ТІМРАНИ. – 2012. – 72 с.

К ТИПОЛОГИИ СОВРЕМЕННОЙ УКРАИНСКОЙ ЛИТЕРАТУРЫ СЛОВАКИИ

Я. Джоганик

Аннотация

Статья посвящена обзору и анализу художественной продукции современных украинских авторов Словакии. Рассматриваются прозаические, поэтические и переводные произведения, опубликованные на протяжении 2011-2013 годов.

Ключевые слова: украинская литература Словакии.

TYPOLOGY OF MODERN UKRAINIAN LITERATURE IN SLOVAKIA

Y. Dzhoganik

Summary

The article is dedicated to overview and analysis of literary works of today's Ukrainian authors in Slovakia. Prose, poetry, and translated works published over 2011-2013 are studied.

Key words: Ukrainian literature in Slovakia.